

Laia Aguilar

TOTS AQUELLS MARS

labutxacà

Laia Aguilar

Tots aquells mars

Columna
Barcelona

© Laia Aguilar Soriol, 2024
Publicat d'acord amb Pontas Literary & Film Agency

La primera edició d'aquesta obra es va publicar
a Columna el setembre del 2024

Primera edició en aquest segell: juny del 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,
labutxaca

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 7.517-2025
ISBN: 978-84-19971-94-4

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

El mar

—Greta, on és la teva germana? On us heu ficat?

La Greta, una nena d'onze anys, estava asseguda a la platja amb el rostre blanc com la cera. Tenia la mirada absent, cap a un punt inconcret del mar, més enllà de les roques i el blau; el cel començava a amenaçar tempesta.

La seva àvia se li va acostar cridant, esverada.

—On és, Greta? No m'espantis!

La Greta es va encongir d'espallles i va clavar les ungles a la sorra, sense atrevir-se a mirar-la als ulls.

—No ho sé. Érem aquí jugant i no ha aparegut.

—Com que no ha aparegut?

En sentir aquelles paraules, l'àvia va començar a buscar-la per tota la platja. Res. Cap rastre de la petita Julieta. La Greta també va buscar-la, sobretot entre les roques, amb els ulls negats de llàgrimes i el crit ofegat de dolor. On era la seva germana petita?

L'àvia va avisar salvament marítim i va donar veu als pocs pescadors que encara quedaven a la platja. Tothom es va posar en marxa, buscant-la per terra i mar, mentre la Greta, confusa, va anar-se'n cap a una cova i s'hi va arraulir fins que va passar el temporal. Desitjava amb totes les seves forces que trobessin la seva germana petita. «On ets?», es preguntava. «On has anat a parar, Julieta?».

Un dels pescadors va avançar fins a l'illa d'Espalmador i va clavar l'àncora per veure si algú havia arribat fins allà. No va trobar-hi res. Tan sols el blau profund que l'envoltava i el so de les onades que es convertia en un gemec sord i constant. Va tornar a agafar els remes i va marxar, esporuguit.

Els veïns de l'illa van córrer cap a la platja i van anar recollint els pocs nens que encara hi quedaven. Se sentien crits i esbufecs i sospirs ex-

halats des del fons de l'ànima cada vegada que una família trobava la seva criatura sana i estal·lia. Les veus van anar callant i tothom se'n va tornar silenciosament cap a casa.

Tothom excepte una dona, l'Helena, que va veure els porticons tancats de la casa del davant i va escoltar sense esma les converses entretallades de la gent. Quan va saber què havia passat va córrer cap a la platja amb els ulls entelats i la mà clavada al pit.

—Quina nena busqueu? La Greta o la Julieta?

Aleshores els van dir que havien vist una nena, d'uns onze anys, i que la que buscaven devia ser la petita, la dels cabells blaus. La dona va caure de genolls a la sorra i va proferir un crit que va ressonar per tota l'illa com un udol de llop.

La nena gran, la Greta, va tornar a casa al cap d'una estona, i el seu pare, quan la va veure, la va bufetejar.

—On eres? Què ha passat amb la teva germana?

Cap barca ni cap guàrdia marítima va arribar a trobar mai el cos de la nena petita. Al cap

d'un temps van arribar a la conclusió que la tempesta la devia haver arrossegat mar enllà.

La Greta va esclafir a plorar i va inundar l'habitació de llàgrimes.

Les mans li feien pudor de peix podrit.

A casa seva, mai més se'n va tornar a parlar.

Greta

Des d'aquí dalt, des del cel, observo l'illa d'Eivissa en tota la seva esplendor. Més enllà, casa meva, l'illa de Formentera, s'estén com un plomatge vell, amb taques de blau i de fosses marines. «Fa anys, moltíssims anys, era una illa deshabitada», m'explicava sempre l'àvia. «Ningú s'atrevia a venir-hi a viure, aquí. Deien que Formentera era una illa perillosa, maleïda». I jo, escoltant els relats de l'àvia amb la meva germana Julieta al costat, m'imaginava una illa decrepita plena de veus que callaven secrets i sorgien del mar durant les nits silencioses.

Em guardo el mòbil i la tauleta a la bossa i incorpore el seient en posició vertical. Tornar a Formentera, per cuidar l'àvia, no és el millor pla

del món. I més quan he deixat el Paul a casa, al nostre pis minúscul de Londres, i un guió a mig fer que d'aquí a dos mesos hauré d'entregar a la productora. «La teva àvia ha caigut, Greta. No està bé. Li agradaria molt veure't», em va dir la mare en un missatge breu que em va enviar fa quinze dies. Vaig fer la maleta, quatre peces de roba, l'ordinador, un parell de llibres, i vaig apressar-me a comprar el primer bitllet d'avió que em duria altre cop cap a l'illa.

—Atenció, passatgers. D'aquí a uns minuts aterrem a Eivissa.

El ferri que em du a Formentera va carregat de turistes de galtes vermelles que arrossegueu para-sols i cadires de plàstic. Em faig lloc entre la gent mentre em recolzo a la barana del ferri. Observo l'aigua que tremola i em convida a submergir-me dins d'un món, blau i turquesa, que conté històries de mariners i naufrags. Al fons, albiro l'illa on vaig passar la major part dels estius de la meva infantesa, entre jocs al porxo de casa l'àvia, pastissos de gerds a la cuina i anades a les cales properes. Formentera, una de les tres illes Pitiüses, em dona la benvinguda. Travessem el pas estret anomenat dels Freus i contemplo un banc

de peixos que neden silenciosos a la llunyania. Al fons es distingeix el port de la Savina, amb les embarcacions fent fila, els pescadors del moll venent peix fresc, i la taquilla per comprar els tiquets per fer submarinisme o viatjar a les illes properes.

—I per què era una illa maleïda, àvia?

—Això són les males llengües, que veuen perills allà on no n'hi ha.

—Però llavors...

—És una illa plena de llegendes de pirates i tresors.

—Em podràs tornar a explicar la llegenda del rei Sigurd, àvia?

—I tant que te l'explicaré, podrida. Vine, vine cap aquí i escolta'm bé. T'agraden les meves llegendes, Greta?

Llogo una moto per desplaçar-me per l'illa i poder moure'm pel meu compte sense haver de dependre de ningú. «Et quedaràs a casa de l'àvia?», em va preguntar la mare en un segon missatge breu. I jo li vaig dir que no. M'instal·laré en un hotel de Sant Ferran i així podré anar més a la meva, Helena. Quan penso en les poques pertinenances que he portat, entenc que aquí m'hi vull

estar un temps mínim. Un parell de pantalons, unes sandàlies, el biquini maragda amb el rivet blau i l'ordinador per deixar clar a tothom que la meva vida no és aquí sinó en una altra terra. Lluny d'aquest tram perdut d'infantesa.

Encenc el motor del vehicle i començo a circular per l'illa que fa massa temps que ja no em sento meva. L'olor de sal marina, la brisa suau que m'impacta al clatell, em fan reviure escenes viscudes. Avanço per la carretera central i deixo clapes de verd i de blau a banda i banda. Praderies, estanys i salines, platges d'arena blanca i zones boscoses s'obren pas i es converteixen en una simfonia de records inaccessibles. Fa anys, massa anys, que no respiro l'aroma d'aquesta illa. Des de lluny, des del meu pis minúscul de Londres, de tant en tant rememoro l'illa i veig com hi bufa el vent i hi arriben les barques. En somnis veig les postes de sol, i el far de Barbaria, i el port de la Savina i la Cova des Fum, d'on s'expliquen tantes llegendes. Des de Londres, protegida per un mur de ciment, sempre amb el Paul al costat, fabulo i escric sobre aquestes aigües. Però mai més m'hi he tornat a apropar.

«A Formentera mai, Paul».

Aparco la moto davant d'una esplanada que dona a la platja des Canyons, apartada de les multituds dels turistes. Travesso un caminet de pins i savines fins que entreveig el mar i m'assec a la sorra amb les cames encreuades.

Contemplo l'aigua transparent, cristal·lina, d'un blau intens, amb clapes turquesa, i sense voler el pensament de la Julieta m'esclata al cap.

Durant un temps, vaig venir cada dia a una platja com aquesta tan sols a esperar que algun dia tornessis, Julieta. Desitjava que les onades em retornessin el teu cos, qui sap si cruspit o devorat pels peixos.

I ara, vint anys més tard, torno a ser aquí movent amb defici els dits sota l'aigua i amb els pensaments que s'enlairen mar enllà. I sé que no tornaràs, per molt que ho desitgi, per molt que tanqui els ulls i bufi una pestanya imaginària i demani el desig que algun dia tornis a ser amb mi, Julieta. Que algun dia tornis convertida en una sirena.